

Algemeen

Nederlandsch Nieuws- en Advertentie-Blad.

N E D E R L A N D E N .

's Gravenhage, den 4. Julij.

De Koning, die Vrijdag 30. Junij, den namiddag aan het *Huis in het Bosch* had overgebracht, waar men dacht dat Z. M. langer zou verblijven, is 's anderen dags, om 4 ure 's morgens, weder naar het Loo in Gelderland vertrokken. Z. M. scheen zich niet in den volmaaksten staat van gezondheid te bevinden: verscheiden Ministers hebben de eer niet gehad met den Koning te spreken.

F R A N K R I J K .

Parijs, den 1. Julij.

Het berigt, door den heer *Casimir Perrier*, in de zitting van den 23 laatstleden gegeven, wegens een regt van 18 piasters op elke ton scheepsruimte van de binnenkomende fransche schepen (men zie ons N.° 52) is door de brieven uit de Vereenigde Staten aangekomen, bevestigd.

De Kamer der Afgevaardigden heeft, in hare zittingen van den 27 en 28 dezer de 7., 8., 9., 10., 11., 12., 13 en 14. hoofdstukken van het Budget voor het Ministerie van Financien, waarin de uitgaven voor het Legioen van Eere, de Rekenkamer, de Munt, de Commissie van Liquidatie, het Cadaster, de nieuwe gebouwen van het *Hotel Rivoli*, de onkosten van administratie, het verzenden van geld en *escompte*, zonder veel zwaarigheid aangenomen. In de zitting van den 29 is het verslag der Commissie op het Budget van middelen en inkomsten voorgelezen.

De uitgaven beloopt tot 872,455,430 franken.

De inkomsten beloopt tot 875,942,263 fr.

Waarin de grond-eigendommen en vaste kapitalen nagenoeg $\frac{2}{3}$ — de Nijverheid en Koophandel $\frac{1}{3}$ en de consumtie $\frac{1}{6}$ opbrengen. In Engeland rekent men dat de grond-eigendommen en kapitalen $\frac{1}{3}$ der belastingen, en de consumtie de overige $\frac{2}{3}$ betalen. De beraadslagingen op dat onderwerp zijn in de zitting van den 30 voortgezet.

— De Pairs hebben de Wet op de verkiezingen met eene meerderheid van 141 tegen 56 stemmen, gaaf aangenomen. De Koning heeft gemelde wet gesanctionneerd.

E N G E L A N D .

Londen, den 24 Junij.

De Koningin heeft aan de Leden van het Lagerhuis, die het adres der Kamer aan H. M. hebben aangeboden, stellig verklaard geen wezenlijk voorregt te zullen opofferen. H. M. weigert in eenige schikking te treden, en vraagt een openbaar regterlijk onderzoek wegens haar gedrag. Het volk heeft dit besluit toegejuicht; en van dit oogenblik af, houden de Ministerieele dagbladen niet op, de Koningin te beleedigen.

Lord Castlereagh verklaart, dat, ingevolge dit antwoord van H. M., de beschuldigingen tegen den 6 of 7 Julij zullen openbaar gemaakt worden.

De stukken zijn reeds in het geheim Comité van het Hoogerhuis onderzocht.

Mengelwerk.

Aan den Redacteur van het *Nederlandsch Nieuws- en Advertentie-blad*.

Ik ben een getrouw lezer van Uw blad, en zie dikwijls dat, aan U toegezondene opmerkingen geplaatst worden; ik heb daarom de vrijheid genomen er U ook eene te zenden, die niet alleen gemaakt is door mij, maar door vele anderen, en daar zeer velen groot belang bij hebben. Weet dan, Mijnheer, dat ik woon in de buiten-wijken van Amsterdam, en dus inwoner dier stad genoemd worde, en daarvoor ook, met alle de bewoners van de buiten-wijken, alle mogelijke stads-belastingen betale. Daarvoor zoude men nu denken, dat wij ook van alle de stads-voordeelen genot hebben; maar dat gelijkt er niet na: bij voorbeeld, wij betalen Lantaarn- Emmer- en Straatgeld, maar wij hebben noch Lantaarns, noch Straten, en moeten dus bij de donkere avonden, met hand-lantaarns gaan, willen wij niet in de slooten of stads vesten vallen, en in den Herfst of Winter door de modder baggeren. Dit zoude nu zoo groot een bezwaar niet wezen; daar wij, buitenheden, nog al daar aan gewend zijn: maar, en dit drukt ons meest, wij zijn bovendien met eene extra-belasting bezwaard, die wij niet ontgaan kunnen; ik bedoel het *Poortgeld*. Zoo dra als de 8. Augustus in de wereld is, sluit de Poort kwartier over 8. uur; dit duurt tot September, wanneer dezelve van tijd tot tijd vroeger sluit, tot in November; dan drie maanden lang ten 5 uur, tot Februarij; vervolgens langzamerhand later, tot den 5. Mei, wanneer de Poort weder tot 8. Augustus open blijft, en niet voor half elf uur geheel gesloten wordt. Van het oogenblik van het sluiten, nu, tot half elf, moet ieder passant betalen eenen stuiver, en na dien tijd, tot het openen, tien stuivers.

Ik zal niet spreken van het onaangename voor ieder inwoner der Stad zelve, die in de mooie maand Augustus volstrekt verhinderd wordt, wanneer hij ten half acht van zijn Kantoor of Ambacht te huis komt, met vrouw en kinderen een frisch luchtje buiten de stad te gaan scheppen, als tegen de contributie van ten minsten eenen stuiver per persoon voor het terug komen; en, zoo hij een oogenblik te laat komt in het na buiten gaan, twee stuivers, voor heen en terug; hetgeen met zijne vrouw en een paar kinderen, al aanstonds op acht stuivers komt, en voor menig kantoor-bediende, en zeer zeker voor ieder ambachtsman, niet kan opgediept worden; waardoor hij dus genoodzaakt is, bij den schoonsten zomeravond of in de stad te huis te blijven, of ten hoogsten op de vest, waar hij op menige plaats den stank der agter- of baangragt of stads mest heeft, eene wandeling te doen: dit mogt toch ook wel eens in aanmerking genomen worden. Maar ik wil alleen spreken van het harde en onbillijke voor de bewoners der buiten-wijken, die alle mogelijke stadslasten betalen, en die men even goed als die in de stad wonen, weet te vinden, zoo er iets verzuimd wordt. Velen hunner moeten om hunne affaires in de stad

zijn, kunnen in den winter er niet na toe voor poortsluiten, en bijkans nimmer terug als na het sluiten; in dit geval zijn alle de ambachtslieden, die in de stad werken; alle houtzaagmolenaars; alle die buiten wonende, in de stad op het kantoor staan; vele vrouwen die schoonmaaksters zijn; deze allen zijn volstrekt verplicht zich boven de stadsbewoners deze *extra* poort-contributie te getroosten. Op veele zaagmolens werken knechts uit de stad; deze moeten des avonds terug en hun poortgeld betalen; dit moet ook van hun dag-geldje af, of het komt op de houtzaagmolenaars zelve te huis. Alle buitenbewoners die kinderen hebben, moeten dezelve in de stad op school zenden, en dan, of dezelve voor poortsluiten terug doen halen, wanneer zij hun middag- en avondschool verzuimen, want de meeste middagscholen beginnen eerst tegen half vier; of zij moeten betalen voor den persoon die de kinderen haalt, heen en terug twee stuivers, en voor ieder kind eenen stuiver, dat viermaal in de week, gedurende het grootste gedeelte van het jaar, vrij wat oploopt. Maar nu na half elf, dan is het niet minder erg: want men is niet alleen verplicht, wanneer men bij een' of ander' zijner vrienden is, vóór het gezelschap scheidt, heen te gaan, en vast nooit te blijven *souperen*, ten einde toch na buiten voor klokslag te kunnen komen, of men moet zich, voor zijn persoon en huisvrouw, getroosten, *tien* of meerder stuivers te betalen; en dan kan men nog niet eens alle poorten uit, maar enkel één der Hoofdpoorten, en is verplicht, zoo men daar niet juist bij woont, een half uur somtijds in de regen en modder om te loopen; want wilde men eene slede of brommer gebruiken, die moet dan nog bovendien, voor heen en terug, zwaar betalen. En gebeurt eens het ongeluk dat bij nacht iets overkomt, zoo dat men een' Doctor noodig heeft, dan moet de persoon die hem gaat halen tien stuivers betalen, en dan tien stuivers terug. De Doctor, die, behalve dat, zijne visite dubbel rekent, schrijft nu een recept, hetwelk in de stad besteld wordt; want buiten, zijn geen Apothekers; heen en terug wederom één gulden. De Apotheker bezorgt dezelve; heen en terug één gulden: ziedaar reeds boven Doctors visite en drank, over de vier guldens, aan onvermijdbare contributie, wanneer men het ongeluk heeft *des nachts* ziek te worden! En nu meen ik gerust te durven vragen, of de bewoners van de buitenwijken, die in alle stadslasten gelijk met de bewoners der stad worden aangeslagen en moeten betalen, niet billijke redenen hebben, over het poortgeld als eene ware extra en onbillijke contributie, te klagen, en daarvan afschaffing te vragen? Of, zoo men dit niet wil toestaan, op vermindering in andere lasten te staan, daar men toch met de stadsbewoners *gelijke* lasten dragende, ook *gelijke* regten moet genieten en vorderen. — Nu zou ik het hier bij kunnen laten; doch ik wilde er nog wel iets bij voegen, over de oorzaak en het nut van het poortsluiten. Er is mij wel verteld dat het deszelfs oorsprong heeft uit de Midden-Eeuwen, toen de steden werden aangelegd, en de bewoners van het platte land door groote privilegien na dezelve gelokt: toen was er bij de bewoners van het platte land groote jalouzij tegen de stadsbewoners, om de groote voordeelen, welke de laatste boven de eerste genoten; en, naar den toenmaligen oorlogzuchtigen geest der tijden, waren de landbewoners of Heeren der sloten wel eens gewoon de steden aan te vallen en te plunderen; dit deed men nu meest bij donker of onder kerktijd; en ten einde dit voor te komen, sloot men bij donker en des zondags de poorten, niemand inlatende, als tegen eene kleine contributie, waardoor men konde zien wie, en hoe veel personen in de stad kwamen; deze vrees en dus deze reden bestaat nu niet meer; ten zij de vrees in plaats mogt gekomen zijn, dat nu de stadsbewoners, gedrukt en afgeschrikt door de hoogere lasten en bezwaren, boven de landbewoners, op hunnen beurt, op de laatsten eenen uitval doen, of liever de stad verlaten zouden; doch hiervoor zoude het sluiten der poorten weinig helpen. Er moet dus eene andere reden bestaan; en welke is die? Vijandelijke invallen heeft men niet te vreezen, want Amsterdam is noch vesting noch grensstad. — Het beter vatten van gaauwdieven en roovers kan het niet wezen, even min als het beletten der sluikerijen; want, toen onder de Fransche Regering de poorten niet gesloten werden, werd er niet meer gestolen of gesloken: en in den Haag, waar geen poorten zijn, en waar men nacht en dag vrij en onbelemmerd in en uit komt, worden beiden, denklijk, wel zonder poortsluiten en bezwaar der ingezetenen belet. Het kan dus geen ander oogmerk hebben, dan om eeni-

ge menschen als poortiers een broodje te bezorgen, en eenig geld aan stadskas. Of dit laatste echter wel veel is, hier aan twifelen wij. *Moet*, intusschen, de stad het sommetje geld, dat van de poorten komt, hebben? wel nu, dit is te vinden; een enkel *centime*je meerder op alle de middelen, zoude bij al de andere *centimes* de ingezetenen niet bezwaren; terwijl toch, bovendien, dat noodige sommetje in stadskas, volgens alle regt en billijkheid, *door allen*, en niet door *een gedeelte* der inwoners, behoort gedragen te worden. Want van het broodje voor de poortiers, willen wij niet eens spreken. Maar wilde men nu al eens volstrekt bij nacht de poort gesloten hebben, om de Burgerij gerust te doen slapen, die dit echter in den Haag, zonder poorten, ook wel doet, vooral wanneer zij eene redevoering van den Heer van Toulon heeft gehoord, dan zoude men de poorten ten half 11 of 11 ure kunnen sluiten, en alsdan na dien tijd, zoo echter dat men *alle* de poorten te voet in en uit kan, den voetganger zonder bagagie, voor de moeite van het klinket te openen, *éenen* stuiver kunnen laten betalen, hetgeen ieder in die bijzondere gevallen gaarne zoude geven, en men aan de Doctoren, Chirurgen en Vroedmeesters een algemeen vrijkaartje voor de poort konde afleveren, waardoor zij voor hunne personen en rijtuigen, zonder contributie, in en uit konden. Men zoude tegen zoodanig eene nieuwe regeling kunnen zeggen: *alweér wat nieuws*; maar, is alles wat oud is, daarom goed, en moet het eeuwig blijven? De tijden zijn veranderd, en daarom moet ook veel veranderen, dat eens bruikbaar was. Even min zoude afdoen de aanhaling, dat men op andere plaatsen ook de poorten sluit. Want de vraag is, of men daar, vestingen en grens-steden uitgezonderd, ook geene redenen zoude hebben verandering te verlangen? en al was het eens elders goed en billijk, dat bewijst niet, dat het ook goed en billijk is en moet zijn te Amsterdam, waar de buitenwijken welligt met geene buiteninwoners van eenige plaats gelijk staan.

Ziedaar, Mijnheer! de bedenkingen en bezwaren, welke door alle bewoners der buitenwijken gemaakt worden, en ook door vele bewoners der binnenwijken. Daar men echter dwalen kan, zonde ik gaarne, door middel van uw Blad, met de plaatsing van dezen brief, ten einde een ieder denzelven kan beoordeelen, uwe gevoelens daar over eens weten; omdat, wanneer die met de onze overeenstemmen, er welligt verscheiden zouden zijn; die met mij eene poging zouden willen doen, om van dit bezwaar ontheven te worden; het zij bij onze Burger-Vaderen, die toch alle hunne Ingezeten even na zijn, hartelijk gaarne genoeg geven, en gelijk willen behandelen; het zij, zoo dit onverhoopt niet gelukte, zoo langzamerhand wat hooger, tot onzen geliefden Koning, die zeker, ook in dit stuk, naar billijkheid zal beslissen.

In afwachting dus, ben ik, met achting,

U. E. dienstw. Dien.

K.

Amsterdam, den 30 Junij 1820.

Ons gevoelen is, dat de Heer K. volkomen gelijk heeft.

DE REDACTIE.

Delft, den 3 Julij 1820.

MIJNHEER DE REDACTEUR!

Onlangs bevond ik mij in de schuit van hier op Rotterdam. Ik had geene andere reisgenooten dan twee jonge heeren, die het voorkomen van studenten hadden, en een bejaard man in burgerkleederen. De jonge heeren waren druk in gesprek, toen de burgerman met mij inkwam: zonder te kunnen opmaken, waarover zij gehandeld hadden, verstonde wij duidelijk dat één hunner tegen den anderen zeide: *dat argument bewijst te veel, en dus niets*. — De burgerman zette een paar groote oogen op, en verzocht, met blijkbaar ongeduld, om hem te willen zeggen was toch eigenlijk *een argument* was, *dat te veel beweest*. » Dat zelfde, voegde hij er bij, » hoor ik dikwijls zeggen, door onzen *domine*, als hij uit den cathedismus preekt; maar ik versta hem niet. Als men te veel bewijst, bewijst men immers meer dan genoeg is om iemand te overtuigen; en het meerder schaadt ten minsten niet. — De jonge heeren gaven eene breede uitlegging, waarmede de man naar half te vrede scheen. Eindelijk vroeg hij, na eenig be raad, of hij eens een voorbeeld mogt aanvoeren, om

te doen blijken of hij de zaak wel, of kwalijk had begrepen. Dit toegestaan zijnde, hernam hij: » toen de heer van der Kemp, bij de eerste discussien over het budget, hetwelk verworpen is, wilde bewijzen dat hetzelfde behoorde aangenomen te worden, omdat het niet strijdig was met de Grondwet, zou hij, volgens uwe uitlegging, te veel en dus geheel niet bewezen hebben; vermits een budget op zich zelf verwerpelijk kan zijn, zonder tegen de Grondwet te strijden. Bij voorbeeld: zoo eenig Minister eens in het hoofd kreeg, om onder de middelen tot dekking der uitgaven voor te stellen eene zware belasting op alle onbeduidende discoursen in de wetgeving, zou zulks niet inloopen tegen de staatsregeling; en echter zou de heer van der Kemp de eerste zijn om zich daar tegen te verzetten; en met reden; want, zoo hij niet gelukkig ter zelve tijd met stomheid wierd geslagen, zou hij gevaar loopen totaal geruineerd te zijn. — De jonge heeren riepen den redenaar, onder het uitschateren van lagchen, toe: *regt zoo! regt zoo!* en wij raakten op een ander praatje, terwijl ik mij voornam U hiervan kennis te geven, of er ook onder uwe lezers mogten gevonden worden die geen genoegzaam denkbeeld hebben van een argument hetwelk te veel bewijst.

Toegezonden door JONKHEER Edzer Hobbo van der Pruik, Ridder van den Nederlandschen Leeuw.

Italiaansche Beelden.

Met één mijner vrienden genoodigd zijnde op eene buitenplaats in het Westland, maakten wij gebruik van een' der schoone dagen in het laatst der afgelopen maand, om ons derwaarts te begeven. De Gastheer scheen uitermate in zijnen schik met onze komst, en onthaalde ons op zulke eene wijze, dat wij niet minder met hem te vrede waren. Na eene lustige wandeling, werden wij in eene zaal geleid, waar zich eenige fraaije beelden bevonden, onlangs (zoo als wij onderrigt werden) uit Italie overgezonden, waarvan voornamelijk drie onze aandacht trokken. Het eerste verbeeldde een menschelijk geraamte, met eene zeis in de hand, zoo als gewoonlijk de dood wordt afgebeeld, doch uitgezonderd dat neus en mond waren gevleeschd gebleven: de neus was zoo afzigtelijk groot, dat dezelve over den mond hing; in de holte van het regter oog, was een dobbelsteen geplaatst met eene zes naar boven, en in de linker met een aas. De met mij genoodigde vriend, noch ik, konden ons een denkbeeld maken van de bedoeling des kunstenaars, met de vervaardiging van zulke eene wangestalte. De Gastheer scheen niet gezind om eenige uitlegging te geven; doch zijn zoon, een knaap van 10 of 11 jaren, hielp ons uit den droom, toen de vader zich een oogenblik verwijderd had. Het geraamte, zeide hij, beteekent de doode schuld: de adem, en dus ook de laatste snik, wordt door den mond wel uitgeblazen, doch in den neus opgevangen, en ontlast zich op nieuws door den mond, waardoor de eenwigheid wordt aangeduid, om de duurzaamheid dezer schuld uit te drukken. De dobbelsteenen met de zes en het aas boven, geven de hoogste en laagste kansen te kennen, en herinneren ons aan de zoogenaamde kans-biljetten. — Het jongetje hield op met spreken, zoo ras de vader was te rug gekeerd; en wij bezagen het ander beeld, vertoonende eenen man met twee aangezichten naast elkanderen, staande op het linker been, en schijnende van boosheid of ongeduld te willen stampen met het regter. Beide de aangezichten schenen bitter te weenen. Boven het eene was de naam van Solon te lezen; en boven het andere, die van Ljcurgus, doch zoo weinig gelijkende haar het geen ons van die wetgevers bekend is, dat ik ze, zonder die letters, eerder voor de heeren van Maanen en Kemper zou aangezien hebben.

Het derde, was een buste met een aangezicht voor, en een achter, op gelijke wijze, als Janus doorgaans wordt afgebeeld, volmaakt aan elkander gelijk, doch het één lagchend en het ander grijnzende: boven het eene hoofd was het jaartal 1801 geplaatst, met het woord voor; en boven het tweede, dat van 1817, met het woord tegen. Ik bespeurde wel, dat ik iemand kende, die de grootste gelijkenis had met dit beeld, doch kon mij volstrekt niet herinneren wien: de gastheer zeide alleen, schertsende, dat het den Advocaat Patelin moest voorstellen, en het zoon-tje kwam ons voor, te branden van verlangen, om ons beter te onderrigten; doch de vader zich niet weder verwijderende, werd hem de mond gesnoeid. In het naar huis rijden meende mijn vriend nu eerst

te ontdekken, dat de zoogenaamde Patelin eenige overeenkomst had met den Heer Appellius.

Doch daar onze doode schuld en kans-biljetten, zoo min als de aangezichten van de Heeren Van Maanen, Kemper en Appellius, in Italie zullen bekend zijn, (schoon derzelve alom bekende talenten aldaar, zoo wel als hier, ongetwijfeld, met roem vermeld worden) houde ik alle de gemaakte gissingen voor ongegrond, en ik wensche, dat iemand mijner lezers zich de moeite geve, op betere gronden te onderzoeken, wat de kunstenaar met het vervaardigen dezer beelden kan bedoeld hebben. Het best antwoord zou ik gaarne willen bekroonen met een compleet stel advertentie-bladen; maar dit is buiten mijne magt: weg zijn ze, tot het laatste tóe: doch om zoo maar iets te noemen, ontvangt de schrijver der bekroonde Verhandeling ten minsten twaalf exemplaren in 4.º van de onvergelykelijke zoogenaamde Fransche redevoering, door den Heer Van Maanen, den 3 Februarij 1818, uitgesproken, ter verdediging van het ontwerp van wet, op dien dag door de Staten-Generaal verworpen, waardoor de Hollandsche Boekhandelaar tot drie jaren gevangenis werden veroordeeld, indien zij den Parijschen of Duitschen uitgever van een werk, door hen in commissie verkocht, niet konden, des noods, in handen van den Heer Philipse leveren. — Voor het accessit zal men bekomen een exemplaar van de Jaarboeken van het Fransche Regt tot gebruik der Hollandsche Departementen des Keizerrijks; 1810; 5 deelen in 8.º, door Jonkheer Jan Melchior Kemper, en twee exemplaren des briefs van eenen Regtsgeleerden te Rotterdam, door den Referendaris Asser, 1818. — Is er dan nog onder de mededingers een jongman, die, uit hoofde van zijn werkje aanmoediging heeft verdiend, deze jeugdige kunst-vriend zal vrachtfrij één exemplaar krijgen van de vijf boekdeeltjes in 12º, inhoudende het stelsel der Indirectie Belastingen onder den Heer Appellius, in 1816 en 1818.

Nieuwe Oproermakers.

De Schrijvers van een maandwerk hetwelk tot hiertoe, onder den titel van *Euphonia*, tijdschrift voor den beschaafden stand, en onder de zinspreuk, aan den Apostel Paulus ontleend, *alles wat welluidt*, zijne lezers alleen met zedekundige onderwerpen, oorspronkelijke dichtstukjes, geestige verhalen, of letterkundige verhandelingen had onderhouden, laten zich heden, in hun bundeltje voor Junij, N.º 22—26, door het verderfelijk voorbeeld hetwelk wij gegeven hebben, tot groote ergernis van de weldenkenden, wegslepen, en treden in het staatkundig vak met eene bijdrage tot een woordenboek voor de gezellige zamenleving, gestemd in den geest van onze staaltjes uit een oud politiek woordenboek, in ons N.º 39 te vinden. Wij, die bij geleerde hoofd-ambtenaren van justitie en, wat veel meer zegt, bij Wel Edel Gestrenge oud-vrederegters in Palestina, voor oproermakers gehouden worden, wij vinden het nieuw woordenboek wel allezins vernuftig en aardig; hetzelfde zal ook zeer waarschijnlijk in den algemeenen smaak wel vallen; maar wat zullen die Haagsche bureaux zeggen, waar men, in Jerusalemsch fransch, artikels schrijft voor het ultra-officieel Brusselsch dagblad? De wereld kan niet meer blijven staan: de brieven over den Koophandel, de Weegschaal, Eunomia; van tijd tot tijd de Recensent, de Buitenman, nu ook Euphonia, met één woord, *alles, wat welluidt*, alles, wat regt Hollandsch is, vervalt tot ketterij! — Wij zien er maar één middel op; men moest al de woelgeesten, die zich niet schrijven bemoeijen, in eens naar Palenbang zenden; dan zou er eerst rust zijn. In afwachting dat wij ingescheept worden, geven wij hier eenige artikels uit het Woordenboek van Euphonia.

Beloften. Muntsoort, met de jaartallen 1813, en 14 op de keerzijde. Nieuw zijnde, blouk dezelve ongemeen fraai en beviel algemeen. Zij werd destijds veelvuldig geslagen en gretig ingebeurd. Naderhand heeft men deze muntsoort zien besnoeien en zelfs vervalschen, — zoodat zij daarna merklijk in waarde is gedaald, en thans niet meer in betaling wordt aangenomen. Elders geraakt men heden, wegens de inwisseling, met elkander overhoop. Hier en daar beproeft men nog, die aan den man te brengen, maar niemand wil er aan; — de armste wissellood haalt, wanneer ze hem wordt aangeboden, de schoulers op en zegt: « Nho! Got bewhaar hons, what laat jhelui » je hook hin de hand stoppen!

Bodem. Stevig zamenstel van ijzer of planken, dat men voorheen aan de openbare Schatkisten pleeg te vinden.

Dagblad. Kijker, bril, waarmede men, tot op zekere afstanden van zich afziet. Van het slijpen der glazen hangt veelal af het nut of voordeel, dat dezelve in het gebruik aanbrengt. Onder al de beunhazen, welke ons niet dan bloote namaaksels leveren, bezit ons land thans twee oorspronkelijke vervaardigers in dit vak, het werk van één van welken deze verdienste heeft, dat men door middel van hetzelfde somtijds in den zak van eene ExceUentie, of om den hoek van eene halfopen kabinetdeur kan zien.

Berbied. Hulde, welke men der deugd vrijwillig betaalt, maar den zotten en booswichten als eenen afgepersten schattingspenning opbrengt.

Grondwettige Vertegenwoordiging. Wiege-deun, waarmede men elders groote kinderen in slaap zingt.

Handel. Voormalig inwoner dezer gewesten, thans, zoo men wil, tot herstel zijner kwijnende gezondheid en het scheppen van een vrij luchtje, op zijn vertrek naar elders staande.

Huren. Wijze, waarop men zich, voor zekeren tijd, voorziet van huizen, rouwmantels, stemmen en ander vast en roerend goed.

Kalf. Eernaam van een' goedaardigen Ezel.

Koning. Wrijfpaal in eene gemeente-weide.

Korporaalstok. Houtsoort, waarvan men den vijand bruggen maakt.

Advertentien.

Tot ten civiele prijs, uit de Hand te Koop: Eene nieuwe, naar den laatsten smaak fraai bewerkte, LIGTE CALECHE, voor Stedelijk en Buitenlandsch gebruik geschikt; met een Koffer in de veeren hangende. Te bevrugen bij COMMUNDER, Mr. Zadelmaker, aan de Delftsche Poort, te Rotterdam.

Heden wordt bij den Boekhandelaar J. C. VAN KESTEREN, te Amsterdam, uitgegeven en is alom verzonden: het eerste Deel van het, met een reikhalzend verlangen te gemoet gezien, Werk, getiteld: *Geschiedkundige Gedenkstukken en Aanmerkingen over het Bestuur van Holland*, door Lodewijk Buonaparte, gewezen Koning van Holland, volgens de oorspronkelijke Engelsche uitgave vertaald; versierd met gegraveerden Titel en het gelijkend afbeeldsel van den ex-Koning. Met het tweede Deel, dat over acht dagen, en het derde, dat over veertien dagen het licht zal zien, is dit, voor de Geschiedenis van ons Land belangrijke, Werk geheel compleet. Om allen nog overigen twijfel over de echtheid van het Geschrift geheel weg te ruimen, leze men N.º 53 van het Nieuws- en Advertentie-Blad, waarin een uittreksel van eenen brief te vinden is, welken Lodewijk Buonaparte aan de Redacteuren van het Parijsche Dagblad *le Constitutionnel* heeft geschreven, en zich aldaar openlijk als schrijver doet kennen. Uit hoofde der korthed van tijd, gedurende welken de Intekening heeft opengestaan, wordt dezelve nog verlengd tot 20 Julij aanstaande. Kunnende men het complete Werk, tot dien tijd, voor f 7 - 10 - -, doch daarna voor niet minder dan f 9 - - - bekomen.

De ondergeteekende ontwaard hebbende dat zekere weduwe aan den Helder, zich aan onderscheidene personen heeft uitgelaten, dat hij die gene was, welke zij in hare advertentie, te vinden in de Amsterdamsche courant van den 29 April II., heeft bedoeld, vindt zich verplicht, dezelve weduwe, als op zijne dagvaarding niet in regten verschenen zijnde, bij deze openlijk te verklaren voor een eerlooze lasteraarster, wier oogmerk, met het plaatsen der gezegde feugenachtige advertentie, alleen moet worden toegeschreven aan eene onvergelykelijke baatzucht en wangunst over den goeden uitslag, waarmede des ondergeteekendens onderneming, de oprigting namelijk van zijn logement het Amerikaansch Hôtel, aan den Helder, is bekroond geworden, over de gunst waarmede hij, door personen van onderscheiden rang, is vereerd geworden, zoo wegens zijne propretieit en vigilantie, als zijne civiele bediening, op welk laatstgemelde punt de voorgezegde weduwe, blijkens het getuigenis van velen, zich niet kan beroemen.

De ondergeteekende, vertrouwend dat de lage intrigues van bovengedachte weduwe derzeiver doel zullen missen, recommandeert zich in de voortdurende toegenegenheid zijner geëerde begunstigers en vrienden, onder belofte eener quop-houdelijke prompte, propre en civiele bediening.

Helder, den 29 Junij 1820.

J. ARBON.

Heden is bij H. C. A. THIEME, te Zutphen, uitgegeven en alom verzonden: ALGEMEEN WOORDENBOEK VAN KUNSTEN EN WETENSCHAPPEN, voor den beschaafden stand en ten behoeve des gezelligen levens; onder medewerking van een aantal vaderlandsche geleerden bij een verzameld door GERRIT NIEUWENHUIS, 1.º deel. Dit werk in het grootste 8.º formaat, met eene nieuwe letter gedrukt, hetwelk Zijne Majesteit onze Geëerbiedigde Koning, benevens een aantal der geleerdste en geachtste mannen, in en buiten ons vaderland, met hunne intekening vereerd hebben, en dat door de medewerking van vele vaderlandsche Geleerden, als een oorspronkelijk werk kan beschouwd worden, onderscheidt zich van alle vroegere woordenboeken van dien aard, inzonderheid daardoor, dat men in hetzelfde alles vindt, wat de vorderingen in het vak van kunst en wetenschap in de laatste eeuw tot op onzen tijd hebben opgeleverd. Men heeft gezorgd voor duidelijkheid en eenen mannelijken stijl, ten einde het werk aan het opgenoemde doel moege beantwoorden, terwijl geleerden en kunstenaars, daarin tevens veel wetenswaardigs in hun vak zullen vinden, hetwelk men te vergeefs elders zal zoeken.

Un Grec de naissance qui, en qualité de Domestique interprète, a servi plusieurs voyageurs de distinction, cherche à se replacer convenablement comme tel: désirant autant que possible, rentrer dans sa patrie, un voyage en Grèce ou en Italie lui conviendrait de préférence. Il se trouve en état de produire des certificats recommandables, tant par rapport à sa probité, son caractère et ses manières, que relativement à tout ce qui en général, peut être désiré aux susdites fins. S'adresser, par Lettres affranchies, à l'adresse A., aux soins du Libraire C. SCHAARES, Heilige-Weg, N.º 42, à Amsterdam.

Mémoires, lettres et pièces authentiques touchant la vie et la mort du Duc de BERRY; par M. de Châteaubriand, 3.º Edition, Bruxelles 1820; br. 8.º Prijs f 1-6.

BATILDE, Reine des Francs, poème en dix chants. Avec des notes, par Mad. la Princesse de CANINO (*Alexandrine Bonaparte*), Paris 1820, 1 vol. 8.º Nederlandsche Boekhandel; op het Spui, N.º 72. Prijs f 3-6.

Catéchisme du bon sens et des honnêtes gens, par C. F. Volney (auteur des Ruines). Paris 1820; br. 12.º Prijs f 1R.

PRIJZEN DER VOLGENDE EFFECTEN.

Amsterdam, den 3 Julij 1820.

HOLLAND, Werkelijke schuld . . .	2½ pCt.	45¾ a 46¼
Rest. uitgestelde dito . . .	—	½ a 1
Kans-Biljetten	f 26¾ a 27	
Schuldb. Sijnd. 1.º serie. 5 pCt.	99	a 99¼
ditto Sijnd. 2.º serie.	5	94¾ a 95¼
FRANKRIJK, Tiers Consolidés.	5	77¼ a 78
Certificaten van dito. 5	—	71¼ a 71¾
ditto (administratie te Parijs).	5	70¼ a 70¾
Reconnaisances	5	85 a 85¾
RUSLAND, Inschrijving.	6	48 a 48½
bij Hope en Comp	5	93¾ a 94¼
PRUISSEN, Nieuwe	5	85 a 85¾
SPANJE, Negotiatie 1807	5½	33¾ a 33¾
OOSTENRIJK, Obl. Weener-Bank. 5	—	59 a 60¼
ditto . . . dito	4	47½ a 48¾
Cert., bij Goll. en Cp. 2½	—	35¾ a 35¾
ditto Neg. Metaliek.	5	75 a 75½
ditto	2½	37¼ a 37¾
ditto	1	14¾ a 15
Nationale Bank-actien	—	723 a 727
ITALIE, Monte di Milano	5	—
NAPELS, Cert. Lamaison en Bows.c.s. 5	—	72 a 72½
Cert. (adminis. Napels)	5	71¾ a 72¼

SCHIEDAM, den 3 Julij.

Genover, de 30 Virtels, zonder Fust 6½

Amsterdamsche Proef. 8

Zonder de Belasting.